

REITSEPTSI00NI-
SÜNDMUSED

2020

Kunstiteosed ja muu kultuurilooming mõjutavad meid rohkem või vähem. Harva juhtub, et nende kogemine võib kaasa tuua elumuutva sündmuse. Neid haruldasi ja ootamatuid individuaalseid hetki võime jagada narratiivide kaudu, millest mõned tulevad esile kirjanduses.

Loometeadusprojekt „Retseptsioonisündmused“ uurib, kuidas individuaalsed kogemused kirjandusest, kunstist, kinost võivad lugejate või vaatajate jaoks osutuda elumuutvaks sündmuseks või „retseptsioonisündmuseks“. Mõiste põhineb Alain Badiou’ arusaamal sündmusest: „sündmus on kõigepealt mitteeksisteeriva esiletulek ning see toob endaga kaasa hävingu kujundi“. See toetub ka Claude Romano refleksioonile sündmusest, mis loob tähenduse läbi indiviidi, „avades maailma selle võimalusi ümber seadistades“. Seega, isegi kui retseptsioonisündmus on põhjustatud ootamatust kogemusest millegi representatsiooniga, siis tundub see indiviidi jaoks vastavat kindlale olukorrale.

Koostöös Aix-Marseille Ülikooli ja Côte d’Azuri Ülikooliga toimub Tartu Ülikoolis projekti raames sel sügisel konverents, doktorikool ja kolm kunstinäitust.

Konverents toob kokku uurijad, kes tegelevad sündmuse kontseпти uurimisega läbi erinevate perspektiivide, et rikastada selle nähtuse mõistmisviise (Jakobi 2 ja BigBlueButtoni vahendusel 19.–21.11.2020).

↪ maailmakeeled.ut.ee/et/osakonnad/konverents-response-events

↪ button.ut.ee/b/lii-rle-2lb-kzp

Doktorikool „Kunstivaldkonna panus humanitaaria lähenemisviisidele ja meetoditele“ leiab aset Jakobi 2-114 ja BigBlueButtoni vahendusel 18.11.2020. Doktorikool esitleb kunstivaldkonna lähenemisviise ja meetodeid, mis võivad panustada teadustöösse humanitaarvallas.

↪ doktorikool.humanitaarteadused.ut.ee/events

„Sanatoorne atmosfäär“ on Belgia kunstniku Bruno Goosse’i isikunäitus, mida saab näha Kogo galeriis 24.10–05.12.2020. Näitus uurib tuberkuloosisanatooriumide atmosfääri ja arhitektuuri ning reaktsioone, mida sanatooriumid siia maani võivad tekitada, kuigi neid enam ei kasutata.

↪ kogogallery.ee/en/exhibitions/sanatoriums-atmosphere

Näitus „Tagasi“ toob Tartu Kunstimajja (19.11–13.12.2020) kokku neli kunstnikku, Damien Beyrouthy (Prantsusmaa/Liibanon), Dénes Farkase (Eesti/Ungari), Anna Guilló (Prantsusmaa/Kataloonia) ja Pascal Navarro (Prantsusmaa). Näituse jaoks paluti kunstnikel keskenduda kunstiteoste ja muu kultuuriloomingu retseptsioonile ning kajastada seda läbi isiklike loomingupraktikate ja meediate.

↪ kunstimaja.ee/naitused/naitused-2020

Prantsuse kunstniku Jean Arnaud' isikunäitus „Servale“ toimub Tartu Ülikoolis 21.11.2020–16.02.2021. Näitusel jäädvustab kunstnik kahe puu (üks Eestist ja teine Prantsusmaalt) kadumise ja meenutamise, mille lood teda mõjutasid ja mille kohta ta on materjali kogunud.

SANATOORNE ATMOSFÄÄR

BRUNO GOOSSE

Kuraatorid: SARA BÉDARD-GOULET, LIINA RAUS

Juba oma traktaadis „Õhust, veest ja elupaikadest“ kirjutas Hippokrates, et arstiteaduse praktiseerimiseks peab arvestama aastaaegade, tundma vee ning tuule iseloomu, uurima pinnase erinevaid seisundeid ning inimeste eluviisi. Kuid keskkonna mõju tervisele hakati Euroopas arvesse võtma alles tööstusrevolutsiooni ajal seoses võitlusega töölisklassi vaevanud tuberkuloosiepideemia vastu. 20. sajandi alguses tekkisid tervisliku keskkonna võimaldamiseks uued asutused: sanatooriumid.

Tuberkuloosisanatooriumid on ehitatud patsientide ravi ergutamiseks värskes õhus, päikese, puhkuse ja toiduga. Sise- ja väliruumi arhitektuurse sümbioosina andis ravigalerii haigetele võimaluse lamamistoolidel võimalikult palju aega värskes õhus viibida.

Õhk on segu gaasidest, mis moodustavad Maa atmosfääri. Värvitu, nähtamatu ning lõhnatuna ringleb see ümber Maa, mandrite soojuse ning ookeanide niiskuse abil kannab see ringi kõik piisavalt kerged osakesed ja jaotab neid laiali.

On teada, et meie kehad reageerivad ümbrusele. Kuid me ka hingame seda õhku, mis meid kõikjal ümbritseb. See elab meis samamoodi kui meie selles. Ning me jagame seda mitte ainult meile kõige lähedasemaga, vaid ka kõige kaugemaga.

Rohkem kui muutumatut kohta, mis toetab aja peatumist lõputu ravikuuri ajal, mõistetakse sanatooriumit siin kui liikumise kiirendit, osakeste vahetit. Näitus „Sanatoorne atmosfäär“ on ise justkui selline vaheti.

Tuberkuloosi ravimine muutus pöördeliselt, kui avastati penitsilliini mõju bakteriaalsetele infektsioonidele. Pärast Teist maailmasõda asendasid antibiootikumid õhkraivi. Sanatooriumid pidid kohanema. Kuid nende saatuse erineb suuresti vastavalt asukohale raudse eesriide suhtes. Idas viitab sõna „sanatoorium“ keskkonna ja tervise seosele, kuid Läänes seostub siiani

tuberkuloosi morbiidsuse ja tõsisusega. Esimestest said puhkeasutused, teistest haiglad või need hüljati.

Mis saab kindla otstarbe jaoks kujundatud funktsionalistlikust arhitektuurist, kui see otstarve kaob? Arhitektuurne teos? Mis saab tuberkuloosihaigete hingamise kergendamiseks loodud tugitoolist? Disainese, mis on „samal ajal nii monumentaalne kui ka õhuline, arhitekti kõige ilusam tugitool“? Kuidas säilitada asju, mis on kaotanud oma eesmärgi? Kas anname neile uue?

Astmahaige lapsena lämmatas mind iga väiksemgi asi. Haigus põhjustas lakkamatut ootusärevust, püüdu märgata keskkonnas ja iseenda enesetundes kõikvõimalikke hoiatusi. Lämmumine võis aset leida ükskõik millisel hetkel ja juba see tunne pani mind õhku ahmima.

Nõnda pidi igat uut kohta tunnetama ja hindama, isegi kui viibisin seal vähe aega. Ohte ei olnud võimalik näha, kuulda ega haista, uues ümbruses tuli mõnda aega olla ning jälgida selle mõju, jälgida ennast. Vahel tuli lämbumine kiiresti, avastusega vaenlase kohalolekust, mõnikord toimus see ajapikku, aga kunagi ei saanud kindel olla haigushoo põhjustes ja kestuses. Ega selle maagilises kadumises.

Imelikul kombel on katedraalid tihti minu hingamist kergendanud. Püüdi arhitektuuri suurejoonelisuse poole segunes neis inspiratsiooniga, mis oli minu jaoks nii oluline. Jällegi oli tegemist pigem tunnetamise kui märkamisega.

Minu jaoks on sanatooriumisse sisenemine nagu kloostrisse sisenemine võib olla noviitsi jaoks: see on murrang, selja taha jäänud maailmal ei ole midagi ühist maailmaga, mis ootab ees. Kas see on kokkusattumus, et ma olen nii liigutatud filmist „Hingetu“? Kas mõjub üksnes sõna?

Dokumentide, arhiivimaterjalide, fotode, videote ja objektide abil kõneleb näitus sanatooriumist, selle eri tähendustest ja nendega läbi põimunud kujutluspiltidest, *Penicillium notatum*’i põhjustatud langusest.

Atmosfäärilises mõttes lendleme me nagu pilv, mida kannavad erinevused õhumasside tiheduses. Atmosfäär võib olla raske või kerge, kuid loodetavasti on see stimuleeriv.

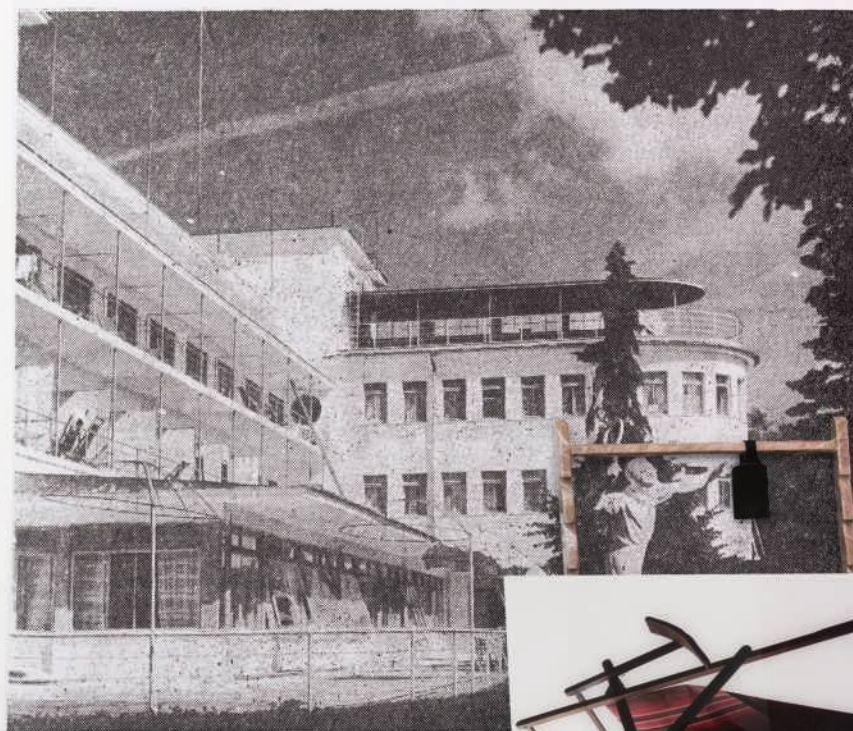
Bruno Goosse on kunstnik ja õppejõud Brüsseli Kaunite Kunstide Akadeemias. Oma töödes kasutab ta dokumente, lugusid ja kindlaid fakte, mida kombineerib ja liigendab selleks, et pakkuda välja teatud ajalooperioodide poeetiline, humoorikas ja poliitiline ülelugemine.

↪ brunogoosse.be

In English, a **sanatorium** is a medical facility for long-term illness, most typically associated with the treatment of tuberculosis in the late-nineteenth and early-twentieth century before the discovery of antibiotics.

In Finnish, **sanatorium** is a therapeutic and psychiatric institution, where natural factors are mainly used for the treatment and prevention of diseases in combination with therapeutic exercises and physiotherapy. Some institutions - especially in the region of tuberculosis and out-

Joon. 3. Sanatooriumi nr. 1 peakorpus (en)

TAGASI

Kuraatorid: SARA BÉDARD-GOULET, PEETER TALVISTU

Näitus koondab kunstnike Damien Beyrouthy, Dénes Farkase, Anna Guilló ja Pascal Navarro teosed, mis tegelevad läbi erinevate vaatepunktide ja meediate autori isikliku reaktsiooniga kujutistele. See uurimus reaktsioonidest erinevat tüüpi kujutistele toetub Tartu Ülikooli loometeadusprojektile, mis keskendub kunstiteoste ja muu kultuuriloomingu tarbimisele, mille tagajärjel vaataja või lugeja kogeb individuaalset elumuutvat sündmust.

Näituse jaoks paluti kunstnikel keskenduda retseptatsioonile ning kajastada seda läbi isiklike loomingupraktikate nagu joonistus (Navarro & Guilló), heliinstallatsioon (Farkas) ning meediakunst (Beyrouthy). „Tagasi” uurib ideed vastastikusest suhtest kunstiteoste ja neid kogevate inimeste vahel, sest kohtumine mõjutab mõlemat osapoolt võrdselt. Lisaks sellele vaadeldakse inimeste aktiivset reaktsiooni teostele, mille tulemusena võivad lihtsad kommentaarid viia lõpuks uute teoste loomiseni nagu on näha sellel näitusel.

„Tagasi” hõlmab ka mäletamist, sest kogemine kui selline on teoste osa ning neis sisaldub see isiklikul taustal põhinev visuaalne keel, mida sündmused on autorites esile kutsunud. Kuigi kujutiste kogemine ja neile reageerimine võib toimuda vaid isiklikul tasandil, leiavad need kohtumised tihti

aset olukordades, mida on võimalik seostada laiemas sotsiaalse ja ajaloolise kontekstiga. Seega sisalduvad kõigis teostes ka viited meie ühiskonda vormivatele mineviku ja oleviku sündmustele. Näiteks on kolme teose lähtepunktiks territoriaalvaidlused ja relvastatud konfliktid, mida vaadeldakse läbi nende kujutiste kultuuris (Beyrouthy), läbi nende mõju kartograafilisele reaalsusele (Guilló) ning läbi meie suhte kultuuripärandisse (Navarro). Need isiklikud ajalookogemused mõjutavad ka meie arusaama avalikust ja privaatsest ruumist (Farkas).

Samal ajal kui teosed uurivad, kuidas me kujutistele reageerime, seavad nad kahtluse alla ka representatsiooni enda. Kuidas mõjutab meie reaktsiooni kujutistesse näiteks lennukiaknast nähtud üüratute maastike erinevus arvutiekraanilt vaadeldud satelliidipildist (Guilló) või kontrast Beirutis tänava lavastatud kujutise ja tegelikkuse vahel (Beyrouthy)? Kogemuste poolt esile kutsutud kahtluseid on võimalik näitlikustada läbi aeglustatud taju protsessi (Navarro) või pakkudes killustunud ja ebaisikulisi vaatepunkte (Farkas).

Nelja isikliku lähtekoha abil pöörab näitus „Tagasi” pea peale kunstiteoste ja kultuuriloomingu retseptiooni küsimuse, näidates, et tegu on protsessiga, mis muudab aktiivselt nii publikut kui nende kogetut.

DAMIEN BEYROUTHY

↪ damienbeyrouthy.com

Pehmendama/Pingestama.
2018–2019. Videoinstallatsioon

„Pehmendama/Pingestama“ koosneb kahest sünkroniseeritud pildiseeriast. Need pildiketid loodi kasutades kahe algse pildi sisupõhist pildiotsingut (mis on sarnane anadiploosiga: kasutatakse ühe jada lõpusõna või -pilti, et alustada järgmist otsingut). Esimene on võetud ameerika telesarja „Kodumaa“ („Homeland“) teise hooaja teisest episoodist. Väidetavalt kujutab see Hamra linna Beirutis, kuigi on tegelikult filmitud Haifas Iisraelis, ning näitab kitsal ja suhteliselt inimtühjal tänaval relvastatud mehi pikapis seisimas. Teine pilt on saadud lüües otsingumootoris „Hamra“. Nendest

kahest algsest pildist loodi anadiploosne seeria, kasutades iga sisu alusel otsitud pildi tulemust järgmise otsingu algpunktina, jõudes lõpuks teise algpildiga sarnaneva kujutiseni (anadiploosne seeria algab sarjast „Kodumaa“ võetud kaadriga, et jõuda Hamra fotoni ning vastupidi). Teisisõnu olid kaks anadiplooset seeriat mõeldud „pehmendama“ Hamra kujutamist „Kodumaas“ ning „pingestama“ otsingumootori kaudu leitud Hamra kujutist. Teos valmis reaktsioonina telesarja kaadrile, mis oli vastuolus autorite loodud fiktiivse narratiiviga ning kunstniku isikliku kogemusega kujutatud asukohast.

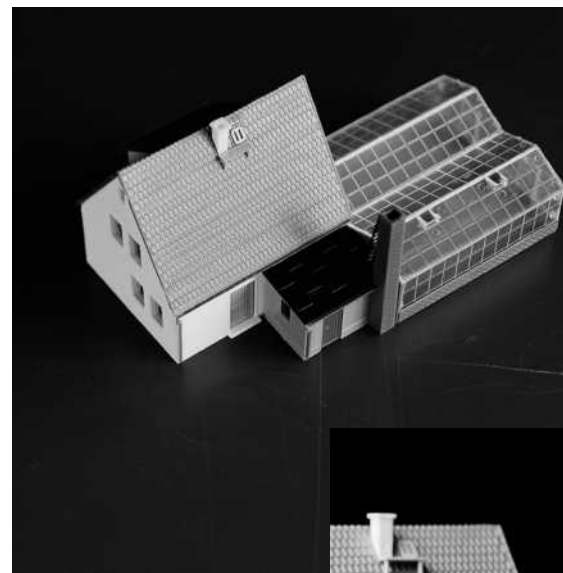
DÉNES FARKAS

↔ denesfarkas.com

Koduteel. 2020.
Heli- ja ruumiinstallatsioon

Installatsioon lähtub näituse kuraatorite püstitatud küsimustest, muuhulgas kujutava kunsti ja kunstiteoste võimalikest mõjutustest. Näiliselt kodu meenutav ruumiinstallatsioon ja fotomaterjal põhinevad sõna *inhabit* („asustama”, „elama”) erinevatel definitsioonidel ja kasutamiskiisidel, sealhulgas sellel, kuidas kujutiste paralleelmaailmad mõjutavad seda, kuidas me ise elame. Heliinstallatsioon koosneb kolmes keeles loetud tekstist ja kunstniku jalutuskäigu salvestusest. Heli mängib samaaegselt kahel plaadimängijal neljas kanal, millest moodustub abstraktne teos, mis proovib uurida Farkase enda arusaama maailma muutmise võimalikkusest läbi kujutava

kunsti. Muuhulgas viitab nende seisukohtade ebakindlusele ka mälestus Tarkovski „Andrei Rubljovist”, mis on omakorda seotud muutustega laiemas ajaloolises kontekstis (idabloki lagunemine). Jalutuskäigu helid, mis lõppevad jalutaja koju jõudmisega, moodustavad tausta näitleja poolt sisse loetud tekstile ja pakuvad ka mõningaid määratlusi installatsiooni põhiideeks olevale kodu mõistele. „Me istume tühjas lennujaamas laua taga. Rääkides võimalustest, kuidas maailma muuta. Samal ajal kui maailm meie ümber on taas muutunud. Kuidas saaks kunst tutvustada neid võimalusi, kuidas saaks kunst aidata ümber mõtestada ideid meid ümbritseva kohta?”

ANNA GUILLO

↪ annaguillo.org

Missioon Lynx. 2020.

Seinamaaling. Erinevad mõõtmed
(teostanud Anna Maquet ja Angeliina Birgit Liivlaid)

Läänemeri. 2020.

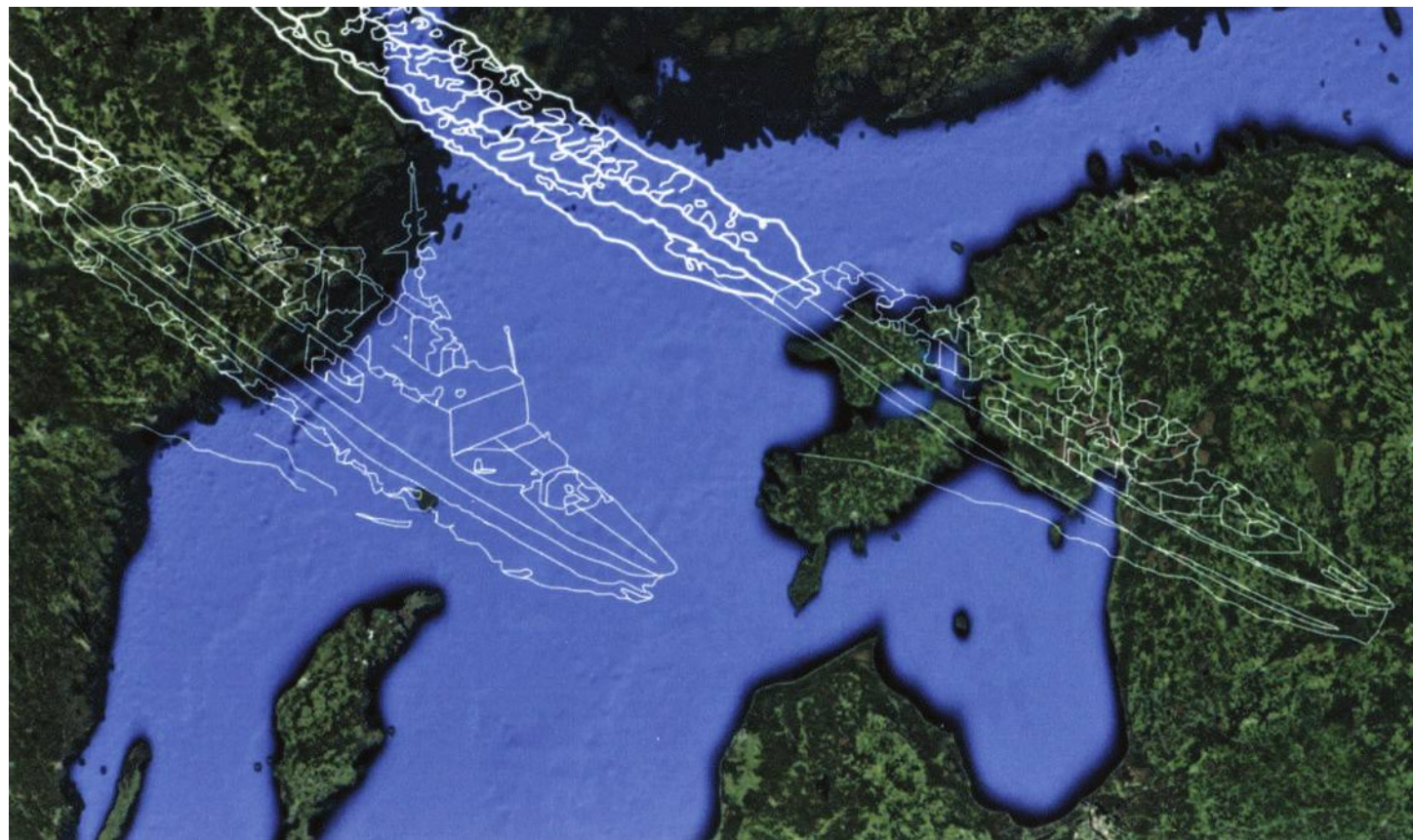
Lõigatud vaip. Umbes 400 × 400

Suurendatud kohalolek (eFP). 2020.

Lambda trükk Dibondil. 100 × 60

Narva. 2020.

Lambda trükk Dibondil. 100 × 60

Väljastpoolt vaadates on Eesti habras kujutis pöördvõrdeline tema strateegilise tähtsusega, mis tuleneb Venemaaga jagatavast piirist. Teostes kasutatud militaarsed pildid on peamiselt loodud NATO suurendatud kohaloleku (eFP — enhanced Forward Presence) vägede paigutamisel. See tugevdamine jätkub tänini, eriti missioon Lynxiga, kuhu kuulub 300 Prantsuse sõdurit ning nende raskerelvastus. Sõjaväe avaldatud fotod vastanduvad Google Earthi üles laetud piltidega, mis kujutavad Eestit kui õigeusu kirikutest ja rahulikest maastikest koosnevat riiki. Need vastuolud jätkuvad teostes: pärast 300 Prantsuse sõdurit ja nende tanke kujutava paraadifoto väikeselt arvatiekraanilt massiivsele seinale kandmist näivad sõdurid kum-

mituste armeena. Kaks Eesti kartograafilist kujutist on kaetud missioon Lynxi samades asukohtades aset leidnud sõjaväemanöövrite ametlike fotode järgi tehtud joonistustega. Samal ajal kui kartograafia tegeleb peamiselt maapiiridega, paneb Läänemere piirjoon meid ümber mõtestama poliitilist reaalsust, mis seda ümbritseb. Maailma joonistamine (kartograafia) ja maailmale joonistamine põimuvad ning moodustavad täiesti isevärki kartograafia või isevärki geograafia. See jätkab kunstniku enda reaktsiooni kontrastile, mis ilmneb lennukisalongi kammitsevas keskkonnas arvutiekraanilt vaadeldud satelliidipiltide võrdluses aknast avanevate maastike üüratusega.

PASCAL NAVARRO

↪ documentsdartistes.org/artistes/navarro/repro.html

Meie sünge ilu (Minu armastus #3). 2020.
Negentroopiline joonistus. 240 × 560

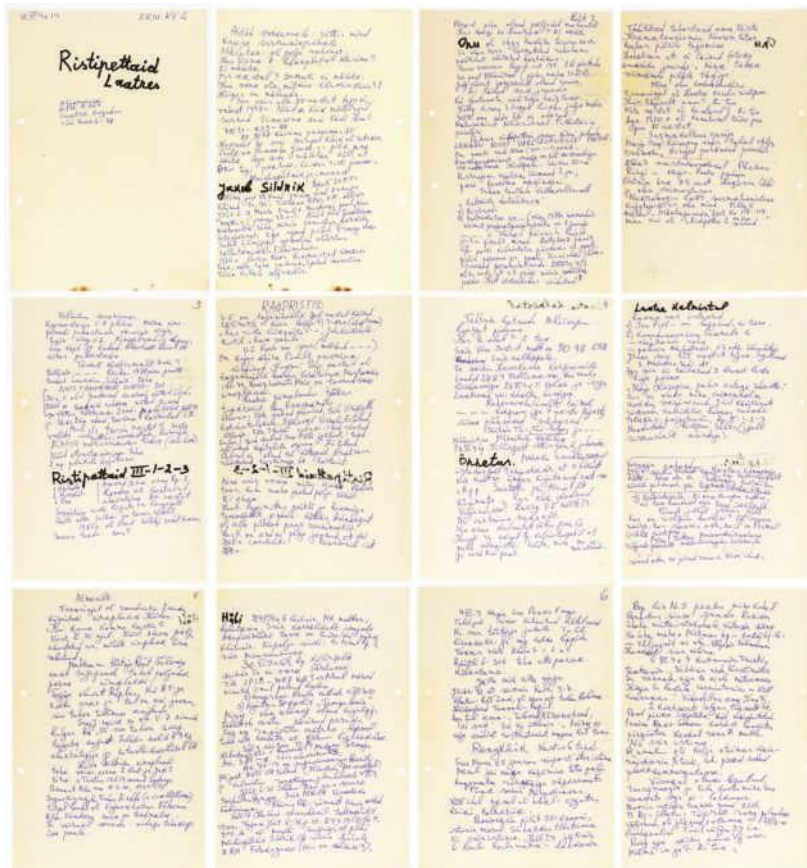
Navarro teos on osa kunstniku uurimusest, mis tegeleb kestvuse ja aja mõjudega ning keskendub eelkõige sellele, kuidas looduslik valgus muudab nende pindade värvi, mida üldiselt peetakse mitte-valgustundlikeks. Negentroopilised joonistused on tehtud erinevate omadustega tintidega: kõrgema kvaliteediga pigmenttint, mis peab vastu ajale ja looduslikule valgusele, ning tavapärasest kasutuses olev lahustuv tint, mis aja jooksul tuhmub. Alguses on mõlemad toonid identsed ning tekib monokroomne pind, kuid nende edasine areng on erinev: üks tint püsib, teine tuhmub järk-järgult. Aja jooksul ilmub pilt. Joonistused on alati olnud silmitsi nende säilimise küsimusega, sest neid tuleb kaitsta valguse eest. Negentroopilised joonistused on justkui kättemaks ajale, mis ei mõju neile hävitavalt, vaid hoopis muudab need aegamisi nähtavaks. Antud teose joonistus põhineb vanadel fotodel Palmyrast ning räägib selle monumentide lõplikust kadumisest neid samal ajal nähtavale võludes. Tegemist on reaktsiooniga kultuuri-pärandi hävitamise aktile: algselt intrigeerivana kõlanud nime Palmyra saab kunstnik nüüd nautida vaid piltide ja tekstide kaudu, millest tulenevad ka seeria „Meie sünge ilu” romantilised reisinoovid.

SERVALE

JEAN ARNAUD

Kuraator: SARA BÉDARD-GOULET

See on reis... reis lapsepõlvest või lapsepõlve.
Juurte juurde tagasi minemine, rännak, edasi-tagasi reis.

Jean Arnaud räägib meile uue loo.

Loo, mis ei järgi tavalist „reaalse või väljamõeldud sündmuse suulise või kirjaliku ütluse“ definitsiooni. Sellel Tartu Ülikooli trepil, mis lubab teoste vastupidist lugemist vastavalt sellele, kas me läheme üles või tuleme alla – Laatrest Ramatuelle'i või Ramatuelle'ist Laatresse – ei ole me reaalsuse ja väljamõeldise vahepeal ega ka kunstniku elu sündmuste keskel, vaid põimunud juhtumiste, seoste, sündmuste, kohtumiste, uurimiste keskel, mis lõppevad tähenduse loomisega ning moodustavad märkide ja jälgede seeria, mis loovad ise loo ning tähenduse. See ei ole kronoloogiline, alles jääb ainult kogum minevikust ja olevikust, lapsepõlvest Ramatuelle'is ja reisist Laatresse, kogum kahest kohtumisest puudega, mis moodustavad kui ühe.

Suured valgust läbi laskvad kangast paneelid eraldavad meid reaalsest aegruumist, Instagrami ja muu taju kaudu vahetust pärale jõudmisest. Me paikneme laienenud ja killustunud aegruumis, mis on samal ajal täiesti sidus, paiknedes mälu serval.

1598. aastal istutatud jalakas, mille tüvi on ajaga sisse vajunud, on lapsele mänguplatsiks, suurepäraseks peidukohaks, varjupaigaks. Kuigi see puu raiuti maha ning asendati õlipuuga, eksisteerib see siiani kunstniku teoses „Ramatuelle'i jalakas-õlipuu“. Laatres, 2800 km kaugusel Ramatuelle'ist, oli inimestel pärast surma saabumist teel surnuaiale kombeks uuristada lõpmatult taevasse ulatuva metsa serval asuva männipuu koore sisse ristimärk, et see kaitseks surnu hinge.

Seejärel mõlemad puud surid. Ramatuelle'i elanikud on alles hoidnud mõningad jalaka tükid ning ristimäni tüvi asub Eesti Rahva Muuseumis Tartus. Mõlemad kannavad endas saladusi, tunnistusi, neile usaldatud lugusid või jutte.

Oma reisi jooksul kutsub Jean Arnaud neid kohtuma ning näitama oma puudumist. Ajatut puudumist.

Marie-Laure Lions, 4. oktoober 2020

Jean Arnaud sündis 1958. aastal. Ta elab ja töötab Marseille'is, kus tegutseb kunstnikuna ning töötab kunstiprofessorina Aix-Marseille Ülikoolis (AMU).
↪ jeanarnaud.fr

Laatre ristimänd. See mänd elas 1754. aastast Laatres, Valga alevikus, mis asub 75 km kaugusel Tartust. Vastavalt traditsioonile, mis on vanem kui kristluse saabumine Eestisse, oli inimestel kombeks uuristada männikoore sisse ristimärk, et püha mänd kaitseks surnu hinge, keda kõrvalasuva surnuaia poole kanti. See auväärne puu on looduslik mälestussammas, mis langetati 2014. aastal teele kukkumise ohu vältimiseks, sest puu oli surnud juba 1990. aastate alguses.

Ramatuelle'i jalakas. Puu istutati leppimis- ja rahumärgina, et sümboliseerida ususõdade lõppu katoliiklaste ja protestantide vahel; ta oli tema ümber koondunud külaelu pikaajaline tunnistaja ning varamu kõikidest lugudest (paganlikest või pühadest), mis tähistasid selle lõunaregiooni sotsiaalpoliitilist ja kultuurilist elu. Jalakas raiuti maha 1983. aastal ning asendati 1985. aastal õlipuuga, kuid kohta kutsutakse siiani „jalakaplatsiks“. Fotod külaelanike poolt säilitatud puutükkidest on eksponeeritud näituse alguses, seinal Laatre ristimänni kõrval.

Näitus spiraalsel trepil pakub füüsilise ja mentaalse jalutuskäigu ning viib külastajad Tartust metsaservale Laatres, et lõpuks tõusta kunstniku personaalse mälestuseni, mis on seotud teise puuga kollektiivses mälus.

Jean Arnaud uuris Laatre ristimänni samal ajal kui Ramatuelle'i jalakat. Tallinna Ülikooli vanemteaduri Marju Kõivupuu ja Eesti Rahva Muuseumi muuseumiõpetaja Anna Liisa Regenspergeri abiga kogus ta suurel määral arhiveeritud pilte ja andmeid, mis andsid võimaluse luua need uued tööd.

RETSEPTSIOONISÜNDMUSED AJAKAVA

Korraldavad Sara Bédard-Goulet (*Tartu Ülikool*),
Damien Beyrouthy (*Aix-Marseille Université*),
Frédéric Vinot (*Université Côte d'Azur*)

Jakobi 2, Tartu Ülikool & Big Blue Button
↪ button.ut.ee/b/lii-rle-2lb-kzp

NELJAPÄEV, 19. NOVEMBER

Jakobi 2-110/BBB

8:30

Kogunemine

9:00

Tervitussõnad

ANTI SELART

*Humanitaarteaduste ja kunstide
valdkonna dekaan*

SARA BÉDARD-GOULET

Tartu Ülikool

DAMIEN BEYROUTHY

Aix-Marseille Université

FRÉDÉRIC VINOT

Université Côte d'Azur

9:30–10:30

Sissejuhatus

SARA BÉDARD-GOULET

Tartu Ülikool

et DAMIEN BEYROUTHY

Aix-Marseille Université

**L'événement de réception :
entre recherche et création**

10:30–11:00

Paus

11:00–12:00

Afektid

Diskussiooni juht: TANEL LEPSOO

MARIA EINMAN

*Université Sorbonne Nouvelle
& Tartu Ülikool*

Rencontrer la douleur.

**La réception des souffrances
des personnages des romans
sentimentaux par des lecteurs
contemporains**

RAILI MARLING

Tartu Ülikool

**Affect, Authenticity and Presence
in Performance Art and Autofiction**

12:00

Lõuna Ülikooli Kohvik
(Ülikooli 20)

14:00–15:30

Retseptiooniala

Diskussiooni juht: SARA BÉDARD-GOULET

PASCAL ROMAN

Université de Lausanne

**De l'adresse de l'œuvre de création
à sa réception : perspectives
en clinique psychanalytique**

MARIE-LAURE DELAPORTE

Université Paris Nanterre

**Événement virtuel, réception réelle.
L'expérience dans une bulle**

FRÉDÉRIC VINOT

Université Côte d'Azur

**Événement de réception, espace
et traumatisme. À partir du récit
de Philippe Lançon *Le Lambeau***

15:30

Vaba aeg

18:00

Näituse avamine

DAMIEN BEYROUTHY

ANNA GUILLÓ

DÉNES FARKAS

PASCAL NAVARRO

Tagasi

Tartu Kunstimaja

(Vanemuise 26)

20:00

Õhtusöök Polpo
(Rüütli 9)

REEDE, 20. NOVEMBER

Jakobi 2-114/BBB

9:00–10:00

Südmuse ajalugu / jutustus / mälu 1

Diskussiooni juht: JEAN ARNAUD

AGATHE GIRAUD

Sorbonne Université

**La première des Burgraves le 7 mars
1843 : la mise en récit d'un événe-
ment de réception**

MARGE KÄSPER

Tartu Ülikool

**Parole publique de réaction. De Zola
«condamné» à Zola qui «accuse»**

10:00–10:30

Paus

10:30–11:30

Südmuse ajalugu / jutustus / mälu 2

Diskussiooni juht:

MARIE-LAURE DELAPORTE

EVA REIN

Tartu Ülikool

**Photographs in Joy Kogawa's *Obasan*
and Ene Mihkelson's *Ahasveeruse uni***

JEAN ARNAUD

Aix-Marseille Université

**Maintenant (ici et ailleurs). Événement
de réception et mémoire des arbres
dans l'expérience du récit visuel**

11:30–13:00

MARTA KUCZA

Atelier de spectature active
(Kohapeal)

13:00

Lõuna Ülikooli Kohvik
(Ülikooli 20)

15:00–16:00

Õudus

Diskussiooni juht: FRÉDÉRIC VINOT

ALICJA CHWIEDUK

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

**Lecteur éccœuré. L'utilité de l'abject
dans la prose de Michel Houellebecq.
Exemples de la réception polonaise
et française**

TANEL LEPSOO

Tartu Ülikool

**La représentation de la guerre
dans *Chimère et autres bestioles*
de Didier-Georges Gabily**

17:00

Näitusekülastus

BRUNO GOOSSE

Sanatoorne atmosfäär

Kogo galerii

(Kastani 42)

19:00

Õhtusöök Kolm Tilli

(Kastani 42)

LAUPÄEV, 21. NOVEMBER

Jakobi 2-114/BBB

9:30–10:30

Kohtumise keskmes

Diskussiooni juht: DAMIEN BEYROUTHY

CATHERINE DOSSO

Université de Lorraine

**Une rencontre avec une œuvre musicale :
l'exemple enfantin d'une écoute gestuée**

BRUNO GOOSSE

Académie royale des Beaux-Arts

de Bruxelles

L'atmosphère du sanatorium

10:30–11:00

Paus

11:00–12:00

Intervjuu SIMON ROYGA

(intervjueerib FRANÇOISE SULE)

12:00

Lõuna Ülikooli Kohvik

(Ülikooli 20)

14:00–15:00

Katkestus

Diskussiooni juht: SARA BÉDARD-GOULET

PIERRE FOURNIER

Université de Nîmes et Université

Paul-Valéry Montpellier 3

Suspendre le regard :

interroger la réception

du design graphique

ELIZABETH L. GROFF

Roanoke College

The Light Stopped!

A Durassian Theory of the Accident

15:00–15:30

Lõpetussõnad

17:00

Näituse avamine

JEAN ARNAUD

Servale

(Jakobi 2)

19:00

Õhtusöök Hõlm

(Ülikooli 14)

Tõlkimine ja toimetamine: Hanna Aro, Sara Bédard-Goulet,
Antonina Martynenko, Liudmyla Parfeniuk, Liina Raus,
Peeter Talvistu, Ann Viisileht

Pildid: Kunstniku loal (Jean Arnaud, Damien Beyrouthy,
Dénes Farkas, Bruno Goosse, Anna Guilló, Pascal Navarro),
Marje Eelma

Graafiline disain: Aleksandra Samulenkova

UNIVERSITY of TARTU
Faculty of Arts and
Humanities

kogo
gallery

TARTU
ART
HOUSE

EESTI KULTUURKAPITAL

Tartu
hääle mõtte õim

Wallonie - Bruxelles
International.be

INSTITUT
FRANÇAIS
d'Orléans

Centre des études, de la recherche,
de la diffusion et de la promotion de la langue française

LESA